

ki gredočemu od bazelike leži na levo. Prvič zadenemo na švicarsko papeževo stražo. Veselo jih je gledati, resnično lepi ljudje so. Iz vedrega obraza jim sveti poštenost in versko prepričanje. Oblačilo še jih dela bolj ponosne. Glavo pokriva prosta vojaška kapica, zagrneni so v temno-sive plašče po šegi naših vojakov, na nogah nosijo črno-žolte visoke nogovice, prepasane imajo svetle sable; i v rokah držijo precej dolge puške z nataknenim bodalom. Povedali smo straži, da želimo dovoljenja dobiti v muzejum; hitro nas je eden od njih preštel; bilo nas je kakih 12 oseb; potem je vzel mene in še enega, in naju vodil po visokih, krasno prostranih stopnicah v uradnico, kder sva dobila za celo spodaj čakajočo družino pisma dovoljenja; eden listek velja za 5 oseb. Nekdaj ni bilo treba takega privoljenja; odkar so pa Pijemontezi v Rimu, sv. Oče ne dopuščajo komurbodi vstopiti v zbirko najslavitejših del.

Zdaj se podamo zopet proti cerkvi sv. Petra, ktero je treba od leve strani obhoditi, preden se pride zopet do Vatikana in do vrat v muzejum. Na tem potu se zamore vsak prepričati, kako ogromno velika da je vatikanska cerkva. Klestili smo, da so nam noge odrvene; naposled dospemo do namenjenega mesta. V muzejum vstopivši smo prehodili sobo za sobo. Kaj tukaj oko najde, in kako izvrstno je sploh vsako delo, kako mojsterske so podobe iz trdega kamna, iz bronu zlite, to se ne da popisati. Svet kaj enakega nima pokazati. Od najstarejših do najnovejših časov najdeš kamnoseška dela, egipčanske mumije, malike; podobe po raznih domišljijah izdelane na jezera v tujcu vzbujajo začudenje. Tukaj se morajo pa zijasta usta hudobnežev zapreti, ki papeže grdiijo in jim sponašajo, da za povzdigo in napredek svetnih vednosti in umetnosti niso ničesar storili. Na kakošni stopinji bi še dandanes stale razne umetnosti, ako jih papeži nebi bili podpirali, in ubogim delavcem pomagali? Papeži so neznanu veliko storili za razne cerkvene in svetne umetnosti!

Potem smo prišli v slikarnico. Hiša sledi za hišo, in v vsakej najdeš kaj novega, kaj lepšega. Nekatere slike so ogromno velike in novejše tako krasno napravljene, da se kaj izvrstnišega kmalu ne da misliti. Obiskal sem tudi za nekatere trenutke obče znano sikstinsko kapelo; ime je prejela od Siksta IV., kateri jo je postavil. Slovijo zaradi slike, ki je bržčas največja na celem svetu. Ves zid za altajem je z njo pokrit in predstavlja poslednjo sodbo; naslikal jo je slavni Mihael Angelo. Cerkevne slovesnosti, ktere papež sami opravljajo, se tukaj vršijo. Kratko še hočem omeniti knjigarnico v Vatikanu; 2 sobi ste napolnjeni z adresami, ktere so Pij IX. pri raznih priložnostih od vseh krajev sveta dobili. Prekrasno so zvezane.

Slednjic še hočem nekatere besede povedati o velikosti Vatikana. To ti ni eno poslopje, tudi

ne delo enega papeža, ali enega stoletja, ampak poslopje stoji za in tik poslopja; več stotin let je preteklo, preden je postal sedanji stav. V njem se šteje 11.000 prostorov, hiš. sob, stopnic, potov; samo znotrajnih dvorov je 22. Resnično to neizmerno dvoranstvo zasluži, da stoji v bližnjem sosesstvu največje cerkve na svetu!

Na večer 10. aprila smo bili vsi povabljeni priti ob 6. uri h grofu Salovati-ju na korzu, da se pogovorimo zastran adrese za sv. Očeta. Sošlo se nas je lepo število iz raznih krajev in dežel. Bili so Lahi, Francozi, Angleži, Belgijanci, Nemci, Hrvati, celo eden Meksikanec bil je med nami. Avstrijancev nas je bilo največ, kakih 60. Za voditelja celemu poslanstvu je bil enoglasno izvoljen knez Windischgrätz; pismo do sv. Očeta je bilo sestavljeno v francozkem jeziku; bilo je prebrano, odobreno in od vseh lastnoročno podpisano. Naznanilo se nam je, da so sv. Oče obljubili nas sprejeti 13. aprila ob 1/2 12. uri, in da se med nas ne zmuzne kak ogleduh, je vsak dobil vstopni list. Grof Salovati nas je v svoji prekrasni dvorani ljubeznjivo sprejel, se z nami, kakor se znanci pogovarjal in zabavljal in potem prijazno poslovil. Ljubeznjivega obnašanja zlahtnega Rimljana ne bodem nikdar pozabil. Poštenost in dobrosrčnost ste mu sejale iz očes.

(Nastavek prihod.)

Slovstvo.

„Obrednik za cerkvenike.“ Sestavil Jernej Voh, kaplan v Konjicah.

dr. U. Če o kateri knigi velja, da je dobro došla, velja to o zgorej imenovani knjižici, ki je ravno na svetlo prišla ter obsega v čisti in jasni besedi vse, kar je cerkevnikom vedeti in storiti potreba. — Opravila cerkevnikov, dasi na videž kaj navadnega, so vendar sveta opravila, za katera je sv. cerkev nekđaj posebne službe in posvečene službenike bila vpeljala. Ako se po sedanji navadi ta opravila prepuščajo neposvečenim cerkevnikom, niso s tem zgubila svoje visoke pomembe, ampak tirjajo toliko večje skrbljivosti in natančnosti od njih, katerim so izročena, da se — po besedah sv. Pavla — „vse spodobno in v lepem redu godi.“ (I. Kor. 14, 40.)

K temu pomagati cerkevnikom, je namen tej, od prečastitega lavant. škofijstva potrjeni knjižici, ki obsega 152 strani. — Po kratkem vvodu, ki pojasnuje porabo te knjižice, sledi kratek imenik manj znanih stvari z latinskimi imeni, ki so na slovensko prevedena in kratko razložena. I. Del podaje potem splošni poduk za cerkevniko; a v II. delu sledé posebna ravnila za cerkevniko, kaj da ima opraviti: 1. pri raznih vrstah sv. meš; 2. pri popoldanski službi božji; 3. o raznih cerkvenih časih; 4. pri delitvi sv. zakramentov; 5. pri cerkvenih blagoslovilih. Ob koncu je kot dodatek: „Angelska služba“ — navod za ministrante.

